l'arrufada de celles del pastor
que planta cara als llamps conté la glòria,
els seus estralls i tot l'horror. Del cel
cauen àngels com torres, una faula
de trons majestuosos i infinits.
Però l'home, nosaltres, armadura
d'un grapat d'ossos trencadissos, som
un respir que en fatics va a poc tornant-se
memento mori. Insignificant,
defeca avergonyit, i viu a penes,
o d'il·lustre llinatge és un Ningú,
meuca sembla la dona. I jo, que encara
muir de totes les morts, deforme he vist
el meu rostre en l'argent d'una cullera.

Gerard Manley Hopkins, *Sonets Complets*, Edicions de la Guerra, València, 1999.

Trad. Isidre Martínez i Marzo

Versió Original

+ Poemes de G.M.H.

PDF descarregat de www.porcar.net